

ledes, at naar en Smørgrosserer vil sende sit Smør med Skib til England, skal han til Toldvæsenet meddele, hvor mange Fustager dansk eller fremmed Smør, han vil afsende. Toldvæsenet har saa ifølge sin Instruks den Pligt at føre Kontrol med, om hans Opgivelse holder Stik.

Der har været talt meget, og der har ogsaa været holdt flere Møder om det Spørgsmaal, hvorvidt det vilde være heldigt at faa et Statsmærke paa vort Smør. Det har man opgivet, fordi et saadant Mærke ikke kan retslig beskyttes i England; det kunde ogsaa medføre den Fare, at saadanne Dritler, der vare indbrændte med Statsmærket, senere kunde blive opkøbte af andre interesserede og fremkomme igen paa Markedet som dansk uden at være det, og at et saadant Mærke ved dette Misbrug snarere kunde blive til Skade end til Gavn for det danske Smør. Jeg vil altsaa gerne slaa fast, at der ikke er nogen skellig Grund til at nære Mistanke over for vore Smøreksporthorer. Hvad der gaar herfra til Udlandet af fremmed Smør, gaar ikke ud med danske Mærker eller med danske Stednavne. Grunden til, at denne Mistanke er opkommen, er maaske den, at vore Smøreksporthorer benytte den Fremgangsmaade at vende Mærkerne paa Smørret indad. Det er bl. a. blevet sagt, at der ikke er Tvivl om, at de skrabe de svenske Mærker ud og sætte danske Mærker i Stedet. Nej, det gøre de ikke, de gøre noget helt andet, og det gøre de ogsaa ved de danske Mærker; de vende Dritternes Laag, hvori Mærkerne ere brændte, og sætte deres egne Mærker paa. De gøre det ikke for at have nogen Fordel deraf, men blot for at dække over, hvem der har produceret dette Smør. Deres Konkurrenter maa ikke faa at vide, hvis Smør de udføre, hvis det er gode Mærker, som de selv gerne ville beholde. Det er en ærlig Handel, og hvis nogen har noget derimod, kan han over for sine Smørgrosserer gøre Paastand om, at Smørret skal gaa under hans eget Mærke. Jeg tror ikke, det har nogen Betydning.

Jeg skal dernæst omtale et andet Spørgsmaal, som ogsaa vedkommer Landbrugsministeriet, og jeg maa her beklage den højtærede Landbrugsministers Udtalelser forleden Dag med Hensyn til Fjerkræavlens. Det er jo blevet saaledes, at Fjerkræavlens snart er blevet et af de vigtigste og mest aktuelle Spørgsmaal, som bliver taget op paa alle Møder, og det har jo ogsaa meget stor Betydning. Vi ere alle enige om det glædelige i Fjerkræavlens

Fremgang, men den Udtalelse fra den højtærede Landbrugsminister, at han ikke vilde gaa med til en Forhøjelse af det Tilskud, som Statskassen yder disse Foreninger, uden at der skete en Sammenslutning af de tre Foreninger til een Forening, glæder mig ikke.

Jeg forstaaer meget vel, at Ministeren ved at se paa Sagen i sin Almindelighed kan finde, at det maaske kunde være heldigt, om de arbejdede ud fra et og samme Synspunkt, men saaledes er Forholdet ikke. Den ny Forening, som blev stiftet for et Par Aar siden, har jo et lidt andet Formaal end de andre Foreninger, og det vilde være uheldigt, om den skulde blive nødt til at opgive, hvad der er dens særlige Formaal, nemlig udelukkende at arbejde i landøkonomisk Retning, hvad de andre Foreninger ikke gøre. De give sig ogsaa af med Duer og Sirlugle og Sportshøns. Det har den landøkonomiske Forening holdt ude, og jeg synes derfor, det er et for stort Forlangende, at den skulde opgive dette særlige Formaal og slutte sig sammen med de andre Foreninger, som ogsaa have et andet Formaal. Dermed skal ikke være sagt, at de ikke kunne føre et venskabeligt Samarbejde. Den Forening, som hedder „Den landøkonomiske Fjerkræavlsforening“ har ikke noget udestaaende med de andre Foreninger og er ikke jaloux paa dem; den har selv arbejdet sig flink og rask fremad. Jeg skal saaledes nævne, at den har faaet over 500 ny Medlemmer siden den 1ste Januar. Det vidner om, at dens Grundlag er godt, og at Folk kan forstaa det og vil være med til det. Derfor vil jeg gerne henstille til den højtærede Landbrugsminister at forandre Mening i saa Henseende og være med til et yderligere Tilskud til denne Forening; selv om den ikke kan opgive sit særlige Formaal for at faa disse Penge. Det forekommer mig, at dette Forlangende skulde være stillet før. Det, at de allerede have faaet Tilskud, vidner om, at man har anerkendt deres særlige Formaal. Paa den anden Side tror jeg, at Samarbejdet ogsaa kan udvikles i den kommende Tid.

Jeg skal dernæst tillade mig at omtale Skattelovene, der ganske vist ikke staa paa Finansloven, men som dog ere omtalte saa meget. Dersom jeg havde faaet Ordet før den højtærede Konseilspræsident i Gaar, vilde jeg have udtalt fra Glæde over de Udtalelser, der faldt fra Ministerbanken den foregaaende Dag om, at man nu havde faaet et andet Syn paa disse Forhold og mulig vilde frafalde